

بررسی ارث زوجین در فرض انحصار در فقه امامیه

سید حسین صفایی^۱

ابراهیم فولادی سوادکوهی^۲

(تاریخ دریافت: ۱۳۹۱/۰۹/۱۲ - تاریخ تصویب: ۱۳۹۱/۱۱/۰۲)

چکیده

در فقه شیعه و در خصوص ردّ مازاد ترکه به زوجین چهار نظر مطرح گردیده؛ برخی سهمی بیش از ۱/۲ را برای زوج و ۱/۴ را برای زوجه در نظر نگرفته و مابقی ترکه را در حکم مال بلا وارث قرار داده اند. برخی دیگر مازاد ترکه زوجه را به زوج ردّ می کنند ولی در حالت عکس اعتقادی به ردّ ندارند و عده ای دیگر ضمن پذیرش ردّ مازاد به زوج، در خصوص زوجه استحقاق او را مقید به عدم حضور امام معصوم نموده اند. در این میان دسته ای نیز نظر به اعطای مازاد ترکه به زوجین بدون هیچ قید و شرطی دارند. مذاقه در آیات ۷ و ۱۲ سوره نساء و برخی روایات وارده از معصومین علیهم السلام، مؤید قول اخیر است.

واژگان کلیدی: ارث، ردّ مازاد ترکه، توارث همسران، ماده ۹۴۹ قانون مدنی.

۱- نویسنده مسئول - استاد دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران.

Email: hsaifaii@ut.ac.ir

۲- دانشجوی دوره دکترای حقوق خصوصی، دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه تهران.

مقدمه

در فقه امامیه و در خصوص اینکه سهام هر یک از زوجین در فرض عدم وجود وارث دیگر برای همسر چگونه خواهد بود، اختلاف است. برخی بر این نظرند که سهم زوج همان یک دوم و نصیب زوجه نیز همان یک چهارم بوده و مابقی از باب مال بلاوارث به امام معصوم می‌رسد (تمیمی، ۱۳۸۳، صص ۳۹۳-۳۹۴؛ دلمی، ۱۴۱۴، ص ۱۲۴). عده ای دیگر نیز در مورد زوج نظر به ردّ مازاد دارند و در مورد زوجه آن را مقید به زمان غیبت معصوم نموده اند (صدوق، ۱۴۰۴، ص ۲۶۲؛ شیخ طوسی، بی تا (الف)، ص ۶۴۲؛ علامه حلی، ۱۴۱۰، ص ۱۲۵؛ شهید اول، ۱۴۱۱، ص ۲۲۵). دسته ای دیگر نیز از دیدگاه ردّ مازاد ترکه به هر یک از زوجین دفاع نموده اند (شیخ مفید، ۱۴۱۰، ص ۶۹۱؛ علامه حلی، ۱۴۲۱، ص ۲۸۴؛ صادقی تهرانی، ۱۴۲۵، ص ۲۷۰؛ صانعی، ۱۳۸۶، ص ۲۰). مشهور فقها نیز بیان نموده اند که مازاد بر فرض مسمی زوج، به او ردّ می‌شود لیکن نصیب زوجه همان یک چهارم خواهد بود (صدوق، ۱۴۱۸، صص ۳۲۸-۳۲۹؛ سید مرتضی، ۱۴۱۵، ص ۵۸۴؛ ابن ادریس، ۱۴۰۵، ص ۲۴۲؛ محقق حلی، ۱۴۰۹، ص ۸۱۲؛ حلی، ۱۴۰۵، ص ۵۰۲؛ شهید اول، بی تا، ص ۳۳۴؛ فاضل مقداد، ۱۴۰۴، ص ۱۸۹؛ شهید ثانی، ۱۴۱۶، ص ۱۷؛ حلی، ۱۴۱۹، صص ۴۲ و ۴۳؛ فخرالمحققین، ۱۳۸۷، صص ۲۳۷ و ۲۳۸؛ حسینی عاملی، بی تا، ۱۸۳ و ۱۸۴؛ طباطبایی، ۱۴۱۲، صص ۳۶۲ و ۳۶۳؛ نراقی، ۱۴۱۹، ص ۳۹۸؛ سبزواری، ۱۴۲۳، ص ۳۰۵؛ فاضل هندی، ۱۴۱۶، صص ۴۶۲ و ۴۶۳؛ نجفی، ۱۳۶۸، صص ۶۳-۶۴).

در ماده ۹۴۹ قانون مدنی به تبعیت از نظر اخیر بیان گردیده: «در صورت نبودن هیچ وارث دیگر به غیر از زوج و زوجه، شوهر تمام ترکه زن متوفی خود را می‌برد ولیکن زن فقط نصیب خود را، و بقیه ترکه شوهر در حکم مال بلاوارث و تابع ماده ۸۶۶ خواهد بود». در ماده ۸۶۶ نیز می‌خوانیم: «در صورت نبودن وارث، امر ترکه متوفی راجع به حاکم است». بر صدر و ذیل ماده ۹۴۹ قانون مدنی ادعای اجماع شده است (ابن زهره، ۱۴۱۷، ص ۳۳۲؛ ابن ادریس، ۱۴۰۵، ص ۲۴۲؛ نجفی، همان، ص ۸۰؛ سبزواری، ۱۴۲۳، ص ۹۹؛ شوشتری، ۱۴۰۶، ص ۳۹۸). پرسش این است که چه شد که سایر ورثه در فرضی که تنها وارث باشند، مستحق تمام ترکه هستند لیکن سهام زوجه در همان یک چهارم منحصر می‌ماند و $\frac{3}{4}$ باقیمانده جزو انفال و متعلق به امام خواهد بود؟

موضوع این نوشتار به این فرع فقهی - حقوقی اختصاص دارد و سعی نگارنده بر این بوده که ادله و دیدگاه های پیرامون این مسأله به نحو جامع مورد بررسی قرار گیرد. در قسمت نخست این مقاله به بیان آیات قرآن که در مسأله قابل استشهاد می باشند و در قسمت دوم نیز به بیان روایات وارده در این خصوص می پردازیم.

۱- جایگاه ادله قرآنی در مسأله

۱-۱- آیه هفتم سوره نساء

«برای مردان نصیبی است از آنچه که برجای نهاده اند پدر و مادر و نزدیک تران؛ و برای زنان نصیبی است از آنچه برجای نهاده اند پدر و مادر و نزدیک تران، از آنچه کم باشد یا زیاد، نصیبی معین، قطعی شده، واجب الاداء و لایتغیر است» (نساء/۷).

چنین گفته شده که پیامبر اسلام پس از ورود به مدینه و تشکیل حکومت اسلامی، میان مهاجرین و انصار عقد اخوت برقرار نمود لذا قواعد ارث نیز تابع دو عامل اسلام و هجرت قرار داشت. پس از قوام حکومت اسلامی و تثبیت پایه های آن قواعد ارث نیز دستخوش تغییر شد و خویشاوندان اولی از سایرین ولو مهاجرین و انصار قرار داده شدند لذا عنصر هجرت حذف گردید. سپس در مقام تبیین و تفصیل احکام ارث، آیات هفتم و یازدهم و دوازدهم و یکصد و هفتاد و ششم سوره نساء نازل گردید. مفسرین و فقها به اتفاق این آیه را رکن رکن و اصل اساسی اسلام در بحث ارث دانسته و آیات یازدهم و دوازدهم و آیه آخر سوره نساء را تفصیل آن دانسته اند (طباطبایی، ۱۴۱۷، صص ۱۹۸ و ۳۴۲؛ زحلی، ۱۴۰۸، ص ۲۷۲).

در این آیه عبارت «أقربون» بکار رفته که به معنای خویشان نزدیکتر فرد می باشد. فقها و مفسرین مقصود از آن را صرفاً اقربای نسبی دانسته اند (برای نمونه ر.ک. به: اردبیلی، بی تا، ص ۶۴۳؛ رازی، ۱۴۲۰، ص ۵۰۳؛ موسوی سبزواری، ۱۴۰۹، ص ۳۲۰؛ مدرسی، ۱۴۱۹، ص ۲۶؛ بلاغی، ۱۳۶۵، ص ۱۹). تتبع در عبارات فقههای امامیه نشان می دهد که در نزد ایشان، «قربانیت» و مشتقات آن در خصوص زوجین استعمال نمی شود. برای مثال سید مرتضی در ذیل همین مسأله چنین می نویسد: «اگر پرسید چگونه به کسی (زوج) مابقی ترکه رد می شود که برای او قربانیت و

نسبی با میت (زوجه) نیست و صرفاً از باب سبب، ارث می برد در حالی که (مازاد) فقط بر ذوی الأرحام ردّ می شود؟ لذا اگر چنین حکمی جایز باشد می بایست عکس آن یعنی ردّ بر زوجه نیز جایز باشد... بیان می داریم: شرع قیاس را بر نمی تابد بلکه در آن از ادله شرعیه پیروی می گردد و اگر دلیل بر ردّ مازاد ترکه بر فردی که نه قرابتی با میت دارد و نه رحمیتی، امتناع و استبعاد در آن نیست...» از کلام ایشان به خوبی بر می آید که در نزد ایشان زوجین از نزدیکان یکدیگر نیستند. نتیجه چنین تحلیلی این خواهد بود که در مسأله ارث زوجین از یکدیگر و فروعات آن این آیه قابلیت استشهاد را نخواهد داشت چه این که ایشان زوجین را بما هو، داخل در «أقربون» ندانسته اند. سایرین نیز چنین تحلیلی ارائه کرده اند (طباطبایی، ۱۴۱۲، ص ۳۴۸؛ صدر، ۱۴۲۰، ص ۵۱۶) بنا به دلایل ذیل نگارنده این تفسیر و تخصیص را نمی پذیرد:

اولاً: «ذوی القربی» یا «اولو القربی» به معنای نزدیکان است و «أقربون» به خویشان نزدیک تر اطلاق می گردد. تردیدی در اطلاق «أقربون» بر زوجین در عرف وجود ندارد لذا این تخصیص مخالف با تطبیق عنوان «أقربون» بر زوجین در عرف است. پذیرفتن این امر مستلزم اعتقاد به حقیقت شرعیه می باشد که در امور غیر عبادی شدیداً محل اختلاف و نفی اصولیون است (نجفی، ۱۴۱۳، ص ۱۵۸؛ قمی، ۱۳۱۳، ص ۱۲۶). نحوه توارث و میزان نصیب وراث در اسلام گرچه تابع نصّ است لیکن مفاهیمی مانند «خویشاوندان» یا «ماترک» بالاتردید احاله به عرف گردیده اند.

ثانیاً: این تفسیر با شأن نزول های مطروحه در ذیل این آیه ناسازگاری دارد؛ مفسرین پنج مورد ذیل را به عنوان شأن نزول بیان نموده اند: **(الف)** اوس بن ثابت فوت کرد. پسر عموها تمام اموال را میان خویش تقسیم کردند و به زن و دو ختر او چیزی ندادند. همسر او نزد رسول الله صلّ الله علیه و آله آمد و شکایت کرد. پیامبر بعد از استماع بیان پسر عموها فرمودند ایشان بازگردند تا خدا در مورد آنان حکم فرماید. پس این آیه و آیه یازدهم سوره نساء نازل شد. **(ب)** در جاهلیت به زنان و کودکان از هیچ یک از اموال، سهمی نمی

دادند. این آیه نازل شد تا آن رسم جاهلی را نسخ کند. (ج) از جابر بن عبد الله انصاری وارد شده که این آیه در باب او نازل گردید. آنگاه که در بستر بیماری بوده و رسول الله (ص) به دیدار ایشان آمدند و او از حکم اموالش سؤال کرد. (د) سعد بن ربیع در احد کشته شد. همسر و دو دختر و یک برادر از او ماندند. برادر تمام اموال را برداشت و به ایشان چیزی نداد. زن به نزد رسول شکایت کرد و این آیه نازل شد. رسول الله (ص) اموال را از برادر او گرفت و به زن و فرزندان او داد. (ه) عبد الرحمن، برادر حسان شاعر فوت کرد. زن و پنج خواهر از خود برجای گذاشت. وارثان دیگر مال را میان خویش تقسیم کردند. ایشان نزد رسول رفتند و ماجرا را بیان داشتند. پس این آیه نازل شد (رازی، همان، صص ۲۶۸ و ۲۶۹؛ شیخ طوسی، بی تا (ب)، ص ۱۲۱؛ رازی، ۱۴۰۸، صص ۲۶۸ و ۲۶۹). قدر جامع تمامی این وجوه ورود این آیه در ارث زوج است و خروج زوجه از عنوان «نساء» یا زوج از عنوان «أقربون»، موجب تخصیص مورد خواهد بود که بطلان آن از واضحات است.

ثالثاً: این شمول با کلام برخی از فقها و مفسرین نیز تأیید می گردد. صاحب دعائم الأسلام در مسأله «جوه»، روایات وارده را در تعارض با این آیه بیان می داند که این امر به وضوح دلالت بر دخول زوج در عنوان «أقربون» دارد (تمیمی، ۱۳۸۳، ص ۳۹۵) برخی دیگر از فقها و مفسرین شیعی (صادقی، ۱۴۱۹، ص ۷۸) و غیر شیعی (حقی بروسوی، بی تا، ص ۱۶۹) نیز به این امر تصریح کرده اند. شمول عنوان «قربت» بر رابطه سببی میان زوجین صراحتاً در قانون مدنی ذکر گردیده است. برای نمونه در ماده ۱۰۳۳ می خوانیم: «هرکس در هر خط و به هر درجه که با یک نفر قربت نسبی داشته باشد، در همان خط و به همان درجه قربت سببی با زوج یا زوجه او خواهد داشت». در ماده ۹۱ آیین دادرسی مدنی نیز آمده است: «دادرس در موارد زیر باید از رسیدگی امتناع نموده و طرفین دعوا نیز می توانند او را رد کنند: الف) قربت نسبی یا سببی تا درجه سوم از هر طبقه بین دادرس با یکی از اصحاب دعوا وجود داشته باشد». همچنین است ماده ۴۶۹ همان قانون. اصدق مصادیق نزدیکان سببی، همسر است. اکنون بیان می داریم که بنابر مدلول این آیه، ماترک هر فرد بعد از مرگش

اختصاص به بستگان او و با رعایت قاعده اُقریبیت دارد و نه اجنبیان؛ هرچند در دین و مسلک با او هم عقیده باشند. مفسرین تصریح نموده اند که حتی پیامبر (ص) جزو اُقربای میت در استحقاق ترکه نیست و تملک ترکه در انحصار خویشاوندان متوفی است بنابراین استحقاق امام (ع) نیز نسبت به ترکه از باب قرابت او با میت نیست؛ ماترک میت، متعلقِ نصیب نزدیک تران اوست و تا اُقرب به میت وجود دارد نصیبی به سایر خویشان او داده نمی شود. بر زوج و زوجه نیز اطلاق «اُقربا» عرفاً و شرعاً می گردد و نسبت به امام یا بیت المال نیز اُقرب به میت هستند. وقتی به حکم این آیه ترکه در انحصار «اُقربون» قرار می گیرد، تبعاً نصیب وارث تنها مشخص خواهد بود؛ حال اینکه وارث صاحب قرابت، پدر یا مادر یا خواهر یا دختر یا برادر یا... باشد یا زوج یا زوجه تفاوتی نخواهد داشت.

ممکن است در مقام ایراد چنین بیان گردد که اگر «اُقربون» شامل اُقربای سببی نیز گردد لازمه این نظر استحقاق سایر منتسبین سببی در ترکه زوج (داماد) است و این امری است که قائلی در فقه ندارد. در مقابل می گوئیم اتفاق فقهای اسلام بر این است که سایر اُقربای سببی در زمره مستحقین در ارث نیستند؛ حتی یک روایت ضعیف السند نیز در کل مجامع روایی شیعه و غیر شیعه در خصوص ارث سایر اُقربای ناشی از نکاح وجود ندارد و این امر مؤید بر عدم توارث ایشان است بنابراین سایر اُقربای سببی زوج مستحق در ماترک او نیستند. به عبارت دیگر خویشاوندان سببی به استثنای زن و شوهر در مقابل همدیگر حقوق و تکالیفی از جهت مالی ندارند (صفائی و امامی، ۱۳۷۶، ص ۱۱).

۲-۱- آیه دوازدهم سوره نساء

«و برای شماست نیمی از آنچه باقی گذارده اند همسرانتان اگر برای آنها فرزندی نباشد اگر برای آنان فرزندی بود پس برای شما ربع از آنچه باقی گذارده اند می باشد... و برای ایشان یک چهارم از آنچه باقی گذارده اید می باشد اگر برای شما فرزندی نباشد پس اگر برای شما فرزندی بود برای آنها یک هشتم از آنچه بر جای نهاده اید...».

فقه‌های امامیه به این آیه در جهت نفی استحقاق زوجین در مازاد بر سهام مسمی استناد نموده اند (تمیمی، ۱۳۸۳، صص ۳۹۳ و ۳۹۴؛ شهید ثانی، ۱۴۱۶، ص ۷۰؛ نراقی، همان، ص ۳۹۶؛ طباطبائی، ۱۴۱۲، ص ۳۶۲) در نظر ایشان این آیه سهام زوجین را در فرض عدم وجود فرزند، یک دوم برای زوج و یک چهارم برای زوجه اعلان نموده؛ اطلاق «و إن لم یکن لکم ولد» ما نحن فیه را نیز در بر می گیرد چه اینکه در اینجا نیز در کنار زوجه، برای متوفی فرزندی نیست بنابراین نصیب ایشان همان است که در آیه ذکر گردیده و مازاد بر آن نیاز به دلیل دارد که در آیات قرآن مفقود است.

در نظر نگارنده همان گونه که برخی از معاصرین نیز بیان نموده اند (صانعی، ۱۳۸۴، ص ۲۷). اطلاق این آیه برای نفی استحقاق زوجه نسبت به تمام ترکه قابل تمسک نیست و این آیه صرفاً در مقام بیان نصیب زوجین در فرض اجتماع با سایر وراث است و نه اعم از آن. دلیل ما نیز چنین است که وقتی به حکم آیه سابق، ترکه در انحصار استحقاق «أقربون» قرار گرفت پاسخ این سؤال خود به خود مشخص می گردد که نصیب وارث تنها چیست؟ و نیازی به بیان اضافه آن هم در کتابی که بنای آن بر ایجاز غیر مخل است، وجود ندارد. بنابراین آیه مزبور که به اتفاق مفسرین بعد آیه سابق نازل شده، اختصاص به فرض اجتماع وراث با یکدیگر دارد. این نکته مهم یعنی استحقاق وارث تنها نسبت به تمام ترکه بدون آنکه تصیب او بر مبنای فرض و ردّ تحلیل گردد، از روایات نیز صراحتاً قابل استنباط است؛ در تمام مواردی که از معصوم در خصوص ارث وارث منحصر سؤال گردیده، ایشان برخلاف فقها که قسمتی را به فرض و قسمتی را به ردّ، متعلق به وارث دانسته اند، با عبارتی یکسان در خصوص تمام وارثین بیان نموده اند: «تمام مال برای اوست». برای نمونه از امام صادق (ع) نقل گردیده که در خصوص ارث برادر امی بیان نمودند: «...تمام مال برای اوست» (شیخ طوسی، ۱۳۶۵، ص ۳۲۳). روایات وارده در این خصوص بسیارند (همان، صص ۳۱۰ و ۲۷۸ و

۳۱۵. همچنین از برخی از روایات دیگر نیز این ضابطه بالصراحه بدست می آید که هرگاه خداوند فردی را در زمره وارثین قرار داد ولی برای او سهمی مفروض ننمود، نصیب او هر آنچه وجود دارد خواهد بود؛ البته با رعایت نصیب وارثین متقدم بر ایشان. برای مثال در روایت آمده که سائل از علّت تفوق سهام مادر بر پدر، در فرض اجتماع ایشان با زوج می پرسد و امام در مقام پاسخ با استناد به ظاهر کلام خداوند بیان می دارند که چون از یک طرف برای پدر، نصیب مشخصی ذکر نشده و از طرف دیگر در اصل استحقاق او نیز تردید نیست لذا نصیب او از ترکه هرآنچه خواهد بود که پس از کسر سهام سایرین باقی مانده است. از ذیل این روایت برداشت ما از ادله تأیید می گردد (تمیمی، همان، صص ۳۷۳ و ۳۷۴).^۱ گویا فقها این عبارت معصوم را حمل بر تسامح یا ایجاز نموده اند بنابراین تمسّک به اطلاق آیه ۱۲ و ایراد مخالفت استحقاق زوجین با آن، ناشی از انس ذهنی و پیش فرض فقها بوده که بیان معصومین برخلاف آن است.

۱- «و عنهما» (عن ابی جعفر و ابی عبد الله ع) أنّهما ذکرا فی صحیفۃ الفرائض الّتی هی إملاء رسول الله و خط علی ع بیده امرأه ترک زوجها و أبویها للزوج النصف ثلاثة أسهم و للأم الثلث سهما و للاب السدس سهم قبل لأبی عبد الله ع و کیف صارت الأم أكثر نصيبا من الأب فقال أما رأیت الأب أخذ فی وقت خمسة أسداس و أخذت الأم السدس و هذا علی ظاهر قول الله لأنه سمي للزوج النصف و للمرأة الربع و سمي للأم الثلث و لم یسم للأب شيئا فله ما فضل علی کل حال». (تمیمی، همان، صص ۳۷۳ و ۳۷۴) روایات وارده در این خصوص بسیارند. برای نمونه الف- أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ عَنْ مُحَمَّدٍ عَنْ مُحَسِّنِ بْنِ أَحْمَدَ عَنْ أَبَانَ بْنِ عُثْمَانَ عَنْ إِسْمَاعِيلَ الْجُعْفِيِّ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ فِي زَوْجٍ وَ أَبَوَيْنِ قَالَ لِلزَّوْجِ النِّصْفُ وَ لِلْأُمِ الثَّلَاثُ وَ لِلْأَبِ مَا بَقِيَ وَ قَالَ فِي امْرَأَةٍ وَ أَبَوَيْنِ قَالَ لِلْمَرْأَةِ الرُّبْعُ وَ لِلْأُمِ الثَّلَاثُ وَ مَا بَقِيَ لِلْأَبِ». (شیخ طوسی، همان، ص ۲۸۵) ب- عَلِيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ ابْنِ أَبِي عَمِيرٍ عَنْ جَمِيلِ بْنِ دَرَّاجٍ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْجُعْفِيِّ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ فِي زَوْجٍ وَ أَبَوَيْنِ قَالَ لِلزَّوْجِ النِّصْفُ وَ لِلْأُمِ الثَّلَاثُ وَ مَا بَقِيَ لِلْأَبِ». (همان) ج- عَلِيُّ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ فَضَّالٍ عَنْ أَيُّوبَ بْنِ نُوحٍ عَنْ مُحَمَّدٍ بْنِ أَبِي عَمِيرٍ عَنْ جَمِيلِ بْنِ دَرَّاجٍ عَنْ إِسْمَاعِيلَ الْجُعْفِيِّ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ فِي زَوْجٍ وَ أَبَوَيْنِ قَالَ لِلزَّوْجِ النِّصْفُ وَ لِلْأُمِ الثَّلَاثُ وَ مَا بَقِيَ لِلْأَبِ وَ فِي امْرَأَةٍ وَ أَبَوَيْنِ قَالَ لِلْمَرْأَةِ الرُّبْعُ وَ لِلْأُمِ الثَّلَاثُ وَ مَا بَقِيَ لِلْأَبِ». (همان) د- عَنْهُ عَنْ أَيُّوبَ بْنِ نُوحٍ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ فِي زَوْجٍ وَ أَبَوَيْنِ أَنَّ لِلزَّوْجِ النِّصْفَ وَ لِلْأُمِ الثَّلَاثَ كَامِلًا وَ مَا بَقِيَ لِلْأَبِ». (همان، ص ۲۸۶) ه- الْحَسَنُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ سَمَاعَةَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ سَكِينٍ عَنْ نُوحٍ بْنِ دَرَّاجٍ عَنْ عَقْبَةَ بْنِ بَشِيرٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ فِي رَجُلٍ مَاتَ وَ تَرَكَ زَوْجَتَهُ وَ أَبَوَيْهِ قَالَ لِلْمَرْأَةِ الرُّبْعُ وَ لِلْأُمِ الثَّلَاثُ وَ مَا بَقِيَ لِلْأَبِ وَ سَأَلَتْهُ عَنْ امْرَأَةٍ مَاتَتْ وَ تَرَكَتْ زَوْجَهَا وَ أَبَوَيْهَا قَالَ لِلزَّوْجِ النِّصْفُ وَ لِلْأُمِ الثَّلَاثُ مِنْ جَمِيعِ الْمَالِ وَ مَا بَقِيَ لِلْأَبِ». (همان، صص ۲۸۶ و ۲۸۷).

۲- جایگاه ادله روایی در مسأله

۲-۱- روایات عام

۱-۱-۲- روایات نافی استحقاق

از امام صادق علیه السلام روایت گردیده که «بر زوج و زوجه ردّی نیست» (شیخ طوسی، همان، ص ۲۹۶). فقهای که در پی ردّ به زوج بوده اند، ظاهر این روایت را نافی ارث زوج از تمام ترکه قرار داده و به همین دلیل، دست به تأویل و توجیه آن زده اند. ایشان بیان نموده اند که این روایت یا مواجه با تخصیص شده و حمل بر موارد اجتماع او با سایر ورثه می گردد (نراقی، همان، ۳۹۸؛ شیخ انصاری، همان، ص ۱۸۱؛ اردبیلی، همان، ص ۴۳۰؛ بحرانی، بی تا (الف)، ص ۳۲۲؛ فیض کاشانی، همان، ص ۳۰۴؛ فاضل هندی، همان، ص ۴۶۲؛ نجفی، همان، ص ۸۰؛ اراکی، همان، ص ۹۱) و یا حمل بر عدم ردّ باستناد آیه «اولو الارحام»؛ نه مطلق ردّ ولو به استناد اجماع و روایات که ردّ به زوج از آن موارد است (شیخ طوسی، ۱۳۹۰، ص ۱۴۹). همچنین ممکن است آن را بر فرضی حمل نماییم که بخواهیم تمام ترکه را از باب ردّ به زوج بدسیم درحالیکه در مانحن فیه نیمی به فرض و باقی به ردّ به او داده می شود (همان). از طرف دیگر می توان از این تأویلات دست شست و این روایت را به واسطه تعارض با یکی از روایات مفید ردّ به زوج ساقط دانست (الدلیلان اذا تعارضوا، تساقطاً) تا سایر روایات مفید ردّ عاری از معارض و قابل احتجاج باشند (اردبیلی، همان، ص ۴۳۵؛ حسینی عاملی، همان، ص ۱۷۹). افزون بر آن، طریق این روایت نیز معتبر نبوده (اردبیلی، همان، ص ۴۲۱) و موافق مذاهب عامّه در عدم ردّ به زوجین نیز می باشد لذا جایز است حمل بر تقیه شود (فیض کاشانی، همان، ص ۳۰۴؛ حسینی عاملی، همان، ص ۱۷۹؛ بحرانی، بی تا (الف)، ۳۲۲؛ طباطبایی، ۱۴۱۲، ص ۳۶۲؛ نراقی، همان، ص ۳۹۶).

در نظر ما مدلول روایت کاملاً صحیح است و در هیچ فرضی از فروض اجتماع زوجین با سایر ورثه، به دلیل نصّ قرآن و روایات متعدد، سهم ایشان بیش از مقدار مفروض نخواهد شد. اصطلاح «ردّ» همانگونه که تصریح کرده اند (اراکي، همان، صص ۹۱ و ۹۲) مختص موردی است که استحقاق بر اساس سهام مسمی قرآنی مطرح باشد و مازادی برای ترکه بعد از تقسیم اولیه آن حاصل گردد؛ این در حالی است که در استحقاق زوجین نسبت به تمام

ترکه در فرض انحصار، - همانند سایر ورثه - بحث نصف یا ربع مطرح نیست و این مسأله در روایات مثبت ارث زوجین از تمام ماترک نیز رعایت شده است بنابراین نگارنده نیازی به توجیه و تأویل این روایت نمی‌بیند. نپذیرفتن مدلول این روایت و تلاش در جهت تأویل و توجیه آن، از همان پیش فرضی نشأت می‌گیرد که استحقاق وارث تنها نسبت به تمام ترکه بر اساس فرض و ردّ تحلیل می‌شود. از همین دسته اند روایات دیگری که با مضمون مشابه وارد گردیده اند.^۱

۲-۱-۲- روایات مثبت استحقاق

مطابق مدلول این روایات که همگی از لحاظ سندی نیز صحیح می‌باشند، استحقاق امام نسبت به ماترک مختص فرضی است که برای متوفی وارثی نباشد لذا با وجود هرگونه وارثی ولو زوجه (که در شرع و عرف بالاترید وارث زوج است) امام دیگر مستحق سهمی در ترکه نخواهد بود. بنابر مدلول این روایات، در حکم مال بلاوارث قرار دادن مازاد بر سهام مسمی زوجین خود اول کلام است.

۱- برای مثال الف) قَالَ الْفَضْلُ وَ رَوَى عَبْدُ اللَّهِ بْنُ الْوَلِيدِ الْعَدَنِيُّ صَاحِبُ سُفْيَانَ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو الْقَاسِمِ الْكُوفِيُّ صَاحِبُ أَبِي يُوسُفَ عَنْ أَبِي يُوسُفَ قَالَ حَدَّثَنِي كَيْثُ بْنُ أَبِي سَلِيمَانَ عَنْ أَبِي عُمَرَ الْعَبْدِيِّ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ أَنَّهُ كَانَ يَقُولُ الْفَرِضُ مِنْ سِتَّةِ أَشْهُمَ الثَّلَاثَانِ أَرْبَعَةُ أَشْهُمَ وَ النِّصْفُ ثَلَاثَةُ أَشْهُمَ وَ الثُّلُثُ سَهْمَانِ وَ الرَّبْعُ سَهْمٌ وَ النِّصْفُ وَ الثُّمْنُ ثَلَاثَةُ أَرْبَاعِ سَهْمٍ وَ لَا يَرِثُ مَعَ الْوَلَدِ إِلَّا الْأَبَوَانِ وَ الزَّوْجُ وَ الْمَرْأَةُ وَ لَا يَحْجُبُ الْأُمُّ عَنْ الثَّلَاثِ إِلَّا الْوَلَدُ وَ الْأَخُوَّةُ وَ لَا تَزَادُ الزَّوْجُ عَلَى النِّصْفِ وَ لَا يَنْقُصُ مِنَ الرَّبْعِ وَ لَا تَزَادُ الْمَرْأَةُ عَلَى الرَّبْعِ وَ لَا تَنْقُصُ مِنَ الثُّمْنِ وَ إِنْ كُنْ أَرْبَعًا أَوْ ذُوْن ذَلِكَ فَهَنْ فِيهِ سَوَاءٌ وَ لَا تَزَادُ الْأَخُوَّةُ مِنَ الْأُمِّ عَلَى الثَّلَاثِ وَ لَا يَنْقُصُونَ مِنَ السُّدُسِ وَ هُمْ فِيهِ سَوَاءٌ الذَّكَرُ وَ الْأُنْثَى وَ لَا يَحْجُبُهُمْ عَنْ الثَّلَاثِ إِلَّا الْوَلَدُ وَ الْوَالِدُ وَ الدَّيَّةُ تُقَسَّمُ عَلَى مَنْ أَخْرَزَ الْمِيرَاثَ». (شیخ طوسی، همان، ص ۲۴۹ و ۲۵۰) ب) حُمَيْدُ بْنُ زِيَادٍ عَنْ الْحَسَنِ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ سَمَاعَةَ قَالَ دَفَعَ إِلَى صَفْوَانَ كِتَابًا لِمُوسَى بْنِ بَكْرٍ فَقَالَ لِي هَذَا سَمَاعِي مِنْ مُوسَى بْنِ بَكْرٍ وَ قَرَأْتُهُ عَلَيْهِ فَإِذَا فِيهِ مُوسَى بْنُ بَكْرٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ زُرَّارَةَ قَالَ هَذَا مِمَّا لَيْسَ فِيهِ اخْتِلَافٌ عِنْدَ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ وَ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ ... وَ إِنْ تَرَكَ الْمَيِّتُ أُمًّا وَ أَبَا وَ امْرَأَةً وَ ابْنَةً فَإِنَّ الْفَرِضَةَ مِنْ أَرْبَعَةٍ وَ عَشْرِينَ سَهْمًا لِلْمَرْأَةِ الثُّمْنُ ثَلَاثَةُ أَشْهُمٍ مِنْ أَرْبَعَةٍ وَ عَشْرِينَ وَ لِأَخِي الْأَبَوَيْنِ السُّدُسُ أَرْبَعَةُ أَشْهُمٍ وَ لِلْإِبْنَةِ النِّصْفُ اثْنَا عَشَرَ سَهْمًا وَ بَقِيَ خَمْسَةُ أَشْهُمٍ هِيَ مَرْدُودَةٌ عَلَى سَهَامِ الْإِبْنَةِ وَ أَخِي الْأَبَوَيْنِ عَلَى قَدْرِ سَهَامِهِمَا وَ لَا يُرَدُّ عَلَى الْمَرْأَةِ شَيْءٌ وَ إِنْ تَرَكَ أَبَوَيْنِ وَ امْرَأَةً وَ بَنَاتٍ فَهِيَ أَيْضًا مِنْ أَرْبَعَةٍ وَ عَشْرِينَ سَهْمًا لِلأَبَوَيْنِ السُّدُسَانِ ثَمَانِيَةُ أَشْهُمٍ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا أَرْبَعَةُ أَشْهُمٍ وَ لِلْمَرْأَةِ الثُّمْنُ ثَلَاثَةُ أَشْهُمٍ وَ لِلْإِبْنَةِ النِّصْفُ اثْنَا عَشَرَ سَهْمًا وَ بَقِيَ سَهْمٌ وَاحِدٌ مَرْدُودٌ عَلَى الْإِبْنَةِ وَ الْأَبَوَيْنِ عَلَى قَدْرِ سَهَامِهِمَا وَ لَا يُرَدُّ عَلَى الْمَرْأَةِ شَيْءٌ وَ إِنْ تَرَكَ أَبَا وَ زَوْجًا وَ ابْنَةً فَلِلْأَبِ سَهْمَانِ مِنْ اثْنَيْ عَشَرَ وَ هُوَ السُّدُسُ وَ لِلزَّوْجِ الرَّبْعُ ثَلَاثَةُ أَشْهُمٍ مِنْ اثْنَيْ عَشَرَ وَ لِلْإِبْنَةِ النِّصْفُ سِتَّةُ أَشْهُمٍ مِنْ اثْنَيْ عَشَرَ وَ بَقِيَ سَهْمٌ وَاحِدٌ مَرْدُودٌ عَلَى الْإِبْنَةِ وَ الْأَبِ عَلَى قَدْرِ سَهَامِهِمَا وَ لَا يُرَدُّ عَلَى الزَّوْجِ شَيْءٌ...» (کلینی، همان، ص ۹۷).

۱-۲-۱-۲- حلبی از امام صادق علیه السلام روایت می کند که فرمودند: «...و هر کس فوت کند و مالی از خود برجای گذارد، از آن ورثه اوست و هر کس بمیرد و مستحقی در مال نداشته باشد، پس اموال او از انفال است» (کلینی، ۱۳۶۷، ص ۱۶۸).

در سند این روایت علی بن ابراهیم (نجاشی، همان، ص ۲۶۰)، ابراهیم بن هاشم (انصاری، همان، ص ۱۸۵؛ خاجوئی، همان، ص ۴۱)، محمد بن ابی عمیر (شیخ طوسی، ۱۴۰۴، ص ۵۳۸)، حماد بن عثمان الثاب (علامه حلی، ۱۴۱۷، ص ۵۶) و عبید الله بن علی الحلبي (همان، ص ۲۰؛ نجاشی، همان، ص ۲۳۱) همگی ثقه اند. ۲-۱-۲-۲- محمد بن مسلم از امام صادق علیه السلام روایت می کند که «هر کس بمیرد و نه وارثی از اقربا داشته باشد و نه فردی که ضامن جریره او باشد، مالش از انفال است» (کلینی، همان، ص ۱۶۹).

در سند این روایت محمد بن یحیی العطار (نجاشی، همان، ص ۳۵۳)، أحمد بن محمد بن عیسی (نجاشی، همان، ص ۵۹؛ شیخ طوسی، ۱۴۱۵، ص ۳۵۱)، حسن بن محبوب سراد (همان، صص ۳۳۴ و ۳۵۴؛ علامه حلی، همان، ص ۳۷)، العلاء بن رزین (شیخ طوسی، ۱۴۱۷، ص ۳۲۳) و محمد بن مسلم (نجاشی، همان، صص ۳۲۳ و ۳۲۴) ثقه اند.

۳-۱-۲-۲- محمد حلبی از امام صادق در مورد آیه «یسألونک عن الانفال» روایت می کند که فرمودند کسی که بمیرد و وارثی برای او نباشد، پس مالش در زمره انفال است» (کلینی، همان).

در این روایت نیز احمد بن ادريس القمی (همان، ۹۲؛ شیخ طوسی، همان، ص ۶۴)، محمد بن عبد الجبار القمی (همو، ۱۴۱۵، صص ۳۹۱ و ۴۰۱؛ علامه حلی، همان، ص ۱۴۲)، صفوان بن یحیی (شیخ طوسی، همان، ۳۳۸ و ۳۵۹؛ نجاشی، همان، ص ۱۲۰)، عبدالله بن مسكان (شیخ طوسی، ۱۴۱۷، ص ۲۹۴)، محمد بن علی بن ابي شعبه الحلبي (نجاشی، همان، صص ۹۸ و ۳۲۵)، محمد بن اسماعیل بن أحمد بن بشیر (خوبی، ۱۴۱۳ (الف)، صص ۹۰ و ۹۶ و ۱۰۲ و ۱۰۳؛ نجاشی، همان، ص ۳۴۱) و فضل بن شاذان (شیخ طوسی، همان، صص ۱۹۷ و ۱۹۸) همگی ثقه اند.

ملاحظه می‌گردد که این دسته از روایات استحقاق «صاحبان فروش» را در اولویت نسبت به امام قرار داده و صرفاً ترکه بلا وارث را متعلق استحقاق ایشان دانسته‌اند. بدون تردید زوج و زوجه نیز از صاحبان فروش هستند بنابراین برخلاف فقهای که به این روایات استناد کرده و در صدد اثبات محرومیت از مازاد سهام مسمی برای زوجین بوده‌اند (شیخ انصاری، همان، ص ۱۸۳)، در جایگاه ادله مثبت استحقاق زوجین در تمام ترکه قرار می‌گیرد. اینکه فقهای امامیه مازاد بر سهام مسمی زوجین را در حکم مال بلاوارث قرار داده و بدین روایات استناد کرده‌اند، خود اول کلام است که از انس ذهنی ایشان بر صاحب فرض مسمی بودن زوجین در فرض انحصار، نشأت گرفته است. روایات دیگری نیز با همین مضمون وارد گردیده و امام معصوم را وارث شخص بلاوارث دانسته‌اند یا امام در آنها امر به اعطای ترکه میتی که وارث و مستحق برای خود برجای نهاده بود، به همشهریان و یا ضعفای شهر میت نموده‌اند (کلینی، همان، ص ۱۶۹).

۲-۲- روایات خاص

۲-۲-۱- روایات خاص زوج

این روایات بنا بر ضبط شیخ حرّ به دوازده عدد می‌رسند (عاملی، همان، صص ۱۹۸ الی ۲۰۱). روایات ذیل که همگی از نظر سند و طریق صحیح و معتبر می‌باشند، از این دسته‌اند:

۲-۲-۱-۱- «محمد بن قیس از امام صادق در مورد زنی که فوت نموده و برای او فردی شناخته نشده و دارای زوجی باشد نقل می‌کند که فرمود میراث برای شوهرش است» (شیخ طوسی، ۱۳۶۵، ص ۲۹۴؛ همو، ۱۳۹۰، ص ۱۴۹).

در سند این روایت حسین بن سعید (شیخ طوسی، ۱۴۱۷، ص ۱۵۰)، نصر بن سويد (شیخ طوسی، ۱۴۱۵، ص ۳۴۵؛ نجاشی، همان، ص ۴۲۷)، عاصم بن حمید الحنات (همان، ص ۳۰۲؛ علامه حلی، همان، ص ۱۲۵) و محمد بن قیس (همان، ص ۱۵۰) همگی ثقة‌اند. طریق شیخ به حسین بن سعید صحیح است (خویی، همان (ب)، ص ۲۶۵).

۲-۱-۲- «أبی بصیر گفت امام باقر علیه السلام کتاب فرائض را قرائت کرد - که در آن نوشته بود- زوج تمام ماترک را می برد آنگاه که کسی غیر از او نباشد» (شیخ طوسی، ۱۳۶۵، ص ۲۹۴).

در سند این حدیث فضاله بن ایوب (شیخ طوسی، همان، ص ۳۴۲؛ نجاشی، همان، ص ۳۲۱) و أبان بن عثمان (شیخ طوسی، ۱۴۰۴، ص ۳۷۵) و یحیی بن القاسم أبوبصیر الأسدی (ابن داود، ۱۳۹۳، ص ۵۲۶؛ نجاشی، همان، ص ۴۴۱) ثقة اند.

۳-۱-۲- «أبی بصیر گفت نزد امام صادق علیه السلام بدم که ایشان کتاب جامعه را آورد و بر آن نظر افکند- در آن نوشته بود- اگر زوجه ای بمیرد و زوجش را باقی گذارد در حالی که وارث دیگری برای او نباشد، تمام مال برای زوج است» (شیخ طوسی، ۱۳۶۵، ص ۲۹۴).

در این روایت یحیی بن عمران الحلّبی (علامه حلّی، همان، ص ۱۸۲؛ نجاشی، همان، ص ۴۴۴) و ایوب بن الحرّ الجعفی (همان، ص ۱۰۳؛ شیخ طوسی، ۱۴۱۷، ص ۴۳) ثقة اند.

۴-۱-۲- «أبی بصیر از امام صادق علیه السلام روایت می کند که در مورد زنی که می میرد و همسرش را بر جای نهاده فرمود: مال برای زوج است» (شیخ طوسی، ۱۳۶۵، ص ۲۹۴).

أحمد بن محمد بن عیسی الأشعری (نجاشی، همان، ص ۵۹؛ شیخ طوسی، ۱۴۱۵، ص ۳۵۱)، محمد بن عیسی^۱ (ابن داود، همان، ص ۵۰۹؛ شیخ طوسی، ۱۴۰۴، ص ۵۳۸)، محمد بن أبی عمیر (همان، ص ۵۵۶؛

^۱ - نجاشی در مورد او می گوید: جلیلٌ فی أصحابنا، ثقة، عین، کثیر الروایة .. (نجاشی، همان، ص ۳۳۳) فضل بن شاذان نیز بیان داشته: "لیس فی أقرانه مثله (خوئی، همان، ص ۱۲۱). با وجود این شیخ طوسی او را تضعیف کرده (طوسی، ۱۴۱۷، ص ۲۱۶) علامه حلّی نیز در یکجا بیان می دارد: "...وَالْأَفْوَى عِنْدِي قَبُولُ رَوَايَتِهِ" (علامه حلّی، همان، صص ۸۱ و ۱۲۰) و در جای دیگر می نویسد: "...وَعِنْدِي فِي مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى تَوْقُفٌ (همان). شیخ در مقام علت تضعیف او بیان می دارد که محمد بن حسن بن ولید که استاد شیخ صدوق بوده او را از رجال نوادر الحکمة استثناء کرده و همچنین گفته شده که او فطحی است (شیخ طوسی، همان). صدوق از ابن ولید نقل می کند که می گفت: آنچه محمد بن عیسی فقط از کتاب یونس نقل و حدیث کرده، ما به آن اعتماد نمی کنیم (نجاشی، همان). لیکن صحیح این است که آنچه توسط ابن ولید ضعیف دانسته شده، راوی نیست بلکه دو دسته از مرویات ایشان است؛ نخست آنچه به اسناد منقطع از او، توسط صاحب نوادر الحکمة نقل شده و دوم نقلهای او از یونس و دیگر هیچ (خوئی، همان (ج)، ص ۱۲۲). روایاتی که در ذمّ او نیز وارد شده اند همگی جز دو روایت ضعیف السند می باشند (خوئی، همان، ص ۱۲۵). از طرف دیگر اگر این روایات مبنای تضعیف ابن ولید می بود باید خود او را از سلسله راویان نوادر الحکمة استثناء می کرد نه صرفاً دو دسته از روایات او را. دلیل شیخ نیز این روایات نیست زیرا در

نجاشی، همان، ص ۳۲۷) و عبدالله بن مسکان (شیخ طوسی، ۱۴۱۷، ص ۲۹۴؛ علامه حلی، همان، ص ۱۰۶) ثقة اند. یکی از چند طریق شیخ طوسی به أحمد بن محمد بن عیسی صحیح است (خویی، همان (د)، صص ۸۵-۱۱۰).

این روایات که از نظر سندی صحیح و از لحاظ مفادی نیز مطابق با قرآن و روایات عام و مطلق سابق الذکر، و از منظر دلالتی نیز صریح می باشند، بدون آنکه بحث ردّ مازاد ترکه بر فرض زوج را بیان نمایند، صراحتاً تمام ترکه را متعلق به او دانسته اند.

۲-۲-۲- روایات خاص زوجه

۱-۲-۲-۲- روایات مفید استحقاق

روایات ذیل هر دو از لحاظ سند و طریق، صحیح و از منظر مفادی نیز موافق با قرآن، و از حیث دلالتی نیز صریح در مطلوب می باشند:

۱-۲-۲-۱-۱- ابی بصیر از امام صادق علیه السلام روایت می کند که «در خصوص زوجه ای که فوت کرد و همسرش را برجای نهاد فرمود تمام مال از آن اوست. به ایشان گفتم مردی می میرد و همسرش را برجای می نهد؟ فرمود مال برای اوست» (شیخ صدوق، ۱۴۰۴، ص ۲۶۳).

و ثاقت محمد بن ابی عمیر، أبان بن عثمان و ابی بصیر در روایات قبل تصریح شد. طریق صدوق به محمد بن ابی عمیر نیز صحیح است (خویی، همان (ه)، ۲۹۱ الی ۳۰۶).

۲-۲-۲-۱-۲- ابی بصیر از امام صادق علیه السلام روایت می کند که «به ایشان عرض کردم مردی که از دنیا رفته و همسرش را برجای گذاشت؟ فرمود: مال برای اوست. عرض کردم زنی فوت کرد و زوجش را برجای نهاد؟ فرمود: مال برای اوست» (شیخ طوسی، ۱۳۶۵، ص ۲۹۵).

ادامه کلام خویش به استثنای ابن ولید و پذیرش صدوق تصریح کرده و در هیچ جای دیگر اشاره ای به این روایات نمی نماید.

نظر علمای رجال را در خصوص وثاقت راویان این حدیث و صحت طریق شیخ به احمد بن محمد بن عیسی، در سابق ذکر کردیم. فقها در خصوص این دو روایت تا آنجا که نگارنده تتبع نموده دوازده ایراد مطرح نموده اند که به آنها می پردازیم:

نسبت به «أبان بن عثمان» ادعا شده که گرچه او ثقه و از اصحاب اجماع است لیکن از ناووسیه بوده است (ابن داود، همان، صص ۳۰ و ۲۲۶؛ شهید ثانی، ۱۴۰۸، ص ۸۰). منشاء این انتساب روایتی است که کشی ضبط نموده است (شیخ طوسی، ۱۴۰۴، ص ۶۴۰). علامه حلی نیز او را فطحی^۱ دانسته (علامه حلی، همان، ص ۴۳۸) لذا برخی (فاضل مقداد، ۱۴۰۴، ص ۱۸۹) صراحتاً به سند این روایت ایراد کرده اند.

در مقابل گفته شده که اگر او از «ناووسیه» باشد چگونه ممکن است از امام کاظم به عنوان امام زمان خود نقل روایت کند در حالی که این فرقه بر امام صادق (ع) وقف نمودند و معتقد گشتند که او نمرده بلکه زنده و همان مهدی موعود است! (خوئی، همان (و)، صص ۱۴۶ و ۱۴۷؛ تفرشی، ۱۴۱۸، ص ۲۹۱) این درحالی است که به شهادت شیخ و «نجاشی» او از امام کاظم علیه السلام نیز روایت می کرده است؟! از طرف دیگر در برخی از نسخ به جای «ناووسیه» در روایت مزبور، «قاوسیه» ضبط گردیده و در برخی دیگر نیز هر دو اصطلاح آمده است و این بیانگر وقوع تحریف در عبارت مزبور است (خوئی، همان). سخن علامه نیز مأخذی ندارد و اعتقاد علمای بعد از او نیز صرفاً بواسطه اعتماد بر او بوده (همان) کما اینکه در «منتهی المطلب» نیز او را فطحی مذهب دانسته (علامه حلی، ۱۴۱۲، ص ۷۶۳) و در جای دیگر او را واقفی. این درحالی است که تا قبل از علامه هیچ کس او را به این فرق منتسب نکرده بود (خوئی، همان). همچنین این انتساب صرفاً از «علی بن حسن بن فضال» وارد گشته که خود فطحی مذهب است و جرح ثقه ای جلیل القدر همانند «أبان» به صرف کلامی که قائل آن خود از مذهب صحیح خارج باشد، قابل پذیرش نیست گرچه در بسیاری از جرح و تعدیلهای به کلام ابن فضال عنایت شود (عاملی، ۱۳۶۲، ص ۱۵؛ وحید بهبهانی، بی تا، صص ۳۹ و ۴۰؛ عاملی، ۱۴۱۳،

۱- این دو فرقه بر امام صادق (ع) توقف نمودند و امامت امام موسی کاظم (ع) را انکار کردند.

ص ۷۶). لذا دلیل متقنی بر این انتساب وجود ندارد. از محقق اردبیلی نیز نقل شده که این انتساب را نپذیرفته است (ربانی، ۱۳۸۲، ص ۲۵).

در خصوص «أبا بصیر»، «محمد بن قیس»، «محمد بن عیسی» و «ابن مسکان» نیز احتمال اشتراک میان ثقة و غیر ثقة مطرح شده (اردبیلی، همان، ص ۴۳۵) لیکن بیان گردیده که به قرینه روایت ابن مسکان یا أبان بن عثمان از «ابوبصیر» دانسته می شود که او همان «لیث البختری» است که ثقة است (نجاشی، همان، ص ۳۲۱؛ اردبیلی، همان، ص ۴۲۸؛ بحرانی، بی تا (الف)، ص ۳۲۱). همچنین گفته شده اشتراک «ابابصیر» میان ثقة و غیر ثقة در روایاتی است که از غیر امام صادق علیه السلام نقل گردیده است (نراقی، همان، ص ۳۹۵). علاوه بر این نام های مشترک در سند روایات حمل بر فرد غالب و شایع می گردد تا آنجا که اخبار را به نام آنها می نامند و به وجود راویان همانام او، وقعی نمی نهند (اردبیلی، همان؛ صناعی، همان، ص ۲۶). «أبا بصیر» نیز از همین موارد است. در مورد «ابن مسکان» نیز همین وجوه دال بر انطباق او بر عبدالله بن مسکان است (اردبیلی، همان). در خصوص محمد بن قیس نیز وجود «عاصم بن حمید» در سند قرینه بر وثاقت اوست (اردبیلی، همان؛ بحرانی، همان؛ نراقی، همان، صص ۳۹۵ و ۳۹۶) شرح «محمد بن عیسی» نیز در سابق بیان شد و آشکار گردید که در وثاقت خود او تردیدی نیست.

همچنین ایراد شده که این روایات، از انواع روایات غیر محفوف به قرائن مفید علم (ابن براج، ۱۴۰۸، ص ۱۴۱)، شاذ، مخالف با اصل عدم استحقاق زائد بر سهم مسمی و فتاوی اصحاب (سید مرتضی، ۱۴۱۵، همان؛ عاملی، بی تا، ص ۱۸۳؛ نراقی، همان، ص ۴۰۰) و نصوص مفید عدم ردّ به زوجه (طباطبایی، ۱۴۱۲، ص ۳۶۳) که از نظر تعداد نیز بیشترین بوده لذا فقها به مدلول آن عمل نکرده و مورد اعراض ایشان قرار گرفته اند (سید مرتضی، همان، ص ۵۸۴؛ آل بحر العلوم، همان؛ موسوی سبزواری، ۱۴۱۳، ص ۱۰۰).

در پاسخ بیان می داریم که موافقت روایت با قرآن مهمترین قرینه بر صحت روایت است و در قسمت قبل بیان شد که این روایت موافق آیه ۷ نساء بوده و صحت سند آن نیز انتسابش را به معصوم مجاز می نماید. بعد از موافقت با قرآن و وجود روایاتی که با عموم و اطلاق خود ماترک را متعلق به زوجه می دانند و همچنین ورود روایت دوم در این

خصوص و ضبط آنها در مجامع روایی و فتوای متقدمین بر مضمون آن، شذوذ و مخالفت با فتوای فقها نیز باطل است. از طرف دیگر اعراض فقهای متقدم از این روایت محرز نشده بلکه شیخ مفید، شیخ صدوق و شیخ طوسی به این روایت فتوا داده اند آلا اینکه شیخ صدوق (صدوق، ۱۴۰۴، ص ۲۶۲) و شیخ طوسی (شیخ طوسی، بی تا، ص ۶۴۲) بواسطه اجتهاد خویش آن را حمل بر زمان غیبت معصوم نموده اند. از طرف دیگر به فرض پذیرش این مبنا که اعراض فقیهان از یک روایت موجب وهن و ضعف آن می گردد ولو روایتی باشد که از نظر سند و طریق خللی در آن نباشد، باید دانست که اعراض فقها زمانی می تواند موجب ضعف یک روایت گردد که کاشف از وجود خلل و ضعف در آن روایت باشد بنحوی که اجتهاد ایشان در احراز این امر مدخلیتی نداشته باشد (صانعی، همان، ص ۳۹) ولی در اینجا احراز این مطلب بدلیل وجود دو وجه منتفی است؛ نخست اجماعات و اتفاق آرائی است که از فقها نقل شده (سیدمرتضی، همان؛ ابن ادریس، همان؛ نجفی، همان، ص ۸۰) و ایشان همواره به رعایت آنها اهتمام داشته اند. دومین عامل به کثرت ظاهری و بدوی روایات مفید عدم استحقاق زوجه در تمام ترکه بر می گردد که در نزد فقها کثرت عددی اخبار نیز از اسباب ترجیح ادله می باشد لذا اخذ به این مرجح نیز ناشی از اجتهاد ایشان است نه ناشی از وجود قرینه های مخفیّه از ما. در خصوص تعارض با برخی روایات وارده که مازاد بر یک چهارم را متعلق به امام دانسته است نیز بیان می داریم که حتی اگر از ایراد مخالفت روایات دال بر عدم استحقاق زوجه در تمام ترکه با قرآن بگذریم، حسب روایات عرض اخبار بر قرآن، تقدم با این دسته از روایات که مطابق با قرآن می باشند، خواهد بود (خویی، همان، ص ۳۵۷ به بعد؛ فضل الله، بی تا، صص ۶۶ و ۶۷) خصوصاً اینکه فتاوی سایر مذاهب، مخالف این روایت می باشد لذا فقهایی که مخالفت با نظر عامه را از مرجحات می دانند نیز می بایست این روایت را مقدم بدانند. در حدوث تعارض میان ادله نیز نظر به کثرت یک طرف و قلت ادله طرف دیگر نمی شود و ملاک، اصل وقوع تعارض است و صرف کثرت نیز دلیل ترجیح ادله نیست (همان، ص ۶۸). مخالفت با اصل عدم استحقاق مازاد بر فرض قرآنی نیز باطل است چه

اینکه اولاً اصل اولیه و قاعده در آیه ۷ سوره نساء بیان شده و اصل مخالف آن از اعتبار ساقط است. ثانیاً بیان نمودیم که این مسأله تابع مسأله ردّ به وارث نیست تا اصل عدم استحقاق قابل تمسک باشد.

برخی از فقها این روایات را حمل بر تقیه نموده اند (موسوی سبزواری، همان، ص ۲۰۱) لیکن وجهی برای آن وجود ندارد چه اینکه این روایت مطابق با قرآن و صحیح السند است. همچنین فقهای عامه نیز در این فرض مازاد بر سهام قرآنی را متعلق به زوجین ندانسته و به بیت المال رد نموده اند (شیخ طوسی، ۱۴۱۴، ص ۱۱۶)؛ خصوصاً اینکه برخی از فقهای امامیه نیز مازاد را متعلق به بیت المال دانسته (سیدمرتضی، همان، ص ۵۸۴؛ شیخ طوسی، ۱۴۱۴، ص ۱۱۶؛ همو، ۱۳۸۷، ص ۶۹؛ دیلمی، همان، صص ۲۲۰ و ۲۲۴؛ قمی، همان، ص ۴۱۱) و برخی نیز نظر به عدم تفاوت میان دو دیدگاه دارند (صدر، ۱۴۲۰، ص ۳۰۷ و ۳۰۸؛ صانعی، همان، ص ۲۹ الی ۳۴).

برخی از فقها بیان کرده اند که این روایات دلالت واضحی بر استحقاق مطلق زوجات ندارد کما اینکه روایتی دالّ بر ردّ مازاد ترکه به زوجه صاحب قرابت، وارد شده (شیخ طوسی، ۱۳۶۵، ص ۲۹۶) و لذا می توان این روایات را نیز حمل بر خویشاوندی نسبی میان زوجین نمود تا استحقاق زوجه در تمام ترکه زوج به لحاظ این قرابت باشد. همچنین مقصود از عبارت «...مال برای اوست» نیز معلوم نیست که همان یک چهارم است یا غیر آن؟ از طرف دیگر ممکن است «الف و لام» موجود در «المال» اشاره به مال معهود داشته و این حکم مربوط به قضیه خارجی باشد که دیگر به عنوان حکم کلی قابل تسری به موارد مشابه نخواهد بود (نراقی، همان).

در رد این ایرادات بیان می داریم که اولاً این دو روایت اطلاق دارند و این اطلاق دلیلی است به نفع ما؛ خصوصاً اینکه امام در مقام بیان حکم می باشد لذا اگر هر گونه شرط اضافی بر استحقاق ایشان در فرض انحصار وجود داشت، می بایست بیان می نمود. ثانیاً گرچه ازدواج با خویشان در گذشته رواج داشته لیکن غالب زوجات در طول زمان و عرض زمین با یکدیگر قرابت نسبی ندارند و این واضح است. بنابراین حمل مذکور، حمل بر موارد نادر است (خوانساری، همان، ص ۳۴۹) که با عنایت به این که امام در مقام بیان حکم به

عنوان قاعده و اصل اساسی می باشند (بحرانی، بی تا (ب)، ص ۶۲)، وجه بطلان آن آشکارتر می گردد. مقصود از «المال» نیز معلوم است که ماترک بوده و این ایراد از همان انس ذهنی سابق الذکر نشأت می گیرد. صرف احتمال نیز دلیل رد روایات صحیح نیست و این نکته که حسب سیاق روایت، امام در مقام بیان ضابطه عام و کلی می باشد و حکم زوج را با زوج مقابله نموده اند، رادع ایراد اخیر است.

در مقام تضعیف گفته شده که تنها قائل رد به زوجین یعنی شیخ مفید در «المقنعه» (شیخ مفید، همان) خود در کتاب دیگرش یعنی «الأعلام» از این قول عدول کرده است (ابن ادریس، همان، ص ۲۴۴). لیکن اولاً شیخ مفید در «الأعلام» از قول خود عدول نکرده و مشاهده عبارت ایشان صریح در این امر است^۱ (حسینی عاملی، همان، ص ۱۸۲). ثانیاً قائلین به این قول بعد از «ابن ادریس» منحصر در یک نفر نمانده و در میان متأخرین (علامه حلی، ۱۴۲۱، ص ۲۸۴) و معاصرین (صدر، ۱۴۲۰، صص ۳۹ و ۶۰؛ شعرانی، ۱۴۱۲، صص ۶۶۷ و ۶۶۸؛ صادقی تهرانی، ۱۴۲۵، ص ۲۷۰؛ همو، ۱۳۶۵، ص ۳۰۹؛ صناعی، همان، ص ۲۰؛ همو، ۱۳۸۸، ص ۴۹؛ همو، ۱۴۳۱، صص ۳۶۸ و ۳۹۶؛ سنگلجی، بی تا، ص ۹۷) طرفدارانی دارد. ثالثاً هر محقق خود را تابع دلیل می داند نه قائلین به آراء لذا عدول از قول، دلیل ضعف آن دیدگاه برای سایرین نخواهد بود. در پایان بیان اضافه می نمایم که علاوه بر این دو روایت، صاحب دعائم الاسلام روایتی را بدون سند از امام علی علیه السلام نقل می کند که بر حسب آن ایشان ارث زوج و زوجه تنها را، تمام ترکه قرار داد (تمیمی، همان، ص ۳۹۳) لیکن نظر به فقدان سند جهت اسناد، از بحث حول آن خودداری می کنیم.

۲-۲-۲-۲- روایات مفید عدم استحقاق

روایات وارده در این خصوص همگی دارای ضعف های مهم مشترک یعنی مخالفت با آیات قرآن، روایات عام یا مطلق سابق الذکر و روایات صحیح منصوص می باشند:

۱- عبارت ایشان چنین است: «...و اتفقت الامامیه أن المراه إذا توفیت و خلفت زوجا و لم تخلف وارثاً غیره من عصبه و لا ذی رحم أن المال كله للزوج، النصف منه بالتسمیه و النصف الآخر مردودٌ علیه بالسنة.

۱-۲-۲-۲- محمد بن ابو حمزه علوی به امام جواد (ع) نامه ای نوشت که «کسی از موالی شما مرا برای یکصد درهم وصی خود قرار داد و همواره از او شنیدم که هر آنچه دارم برای مولایم است. او فوت نمود و صد درهم برجای نهاد و در خصوص آن تصمیمی نگرفت. برای او دو همسر است که یکی در بغداد است و فی الحال مکان او را نمی دانم و همسر دیگر او در قم می باشد. در خصوص این صد درهم چه می فرمایید؟ امام برایش نوشت از این صد درهم، حق زوجین را پرداخت کن که نصیب ایشان یک هشتم است اگر برای متوفی فرزند باشد و اگر برای او فرزند نباشد یک چهارم، و مابقی را به فردی که می دانی بدان نیازمند است صدقه بده» (کلینی، همان، صص ۱۲۶ و ۱۲۷).

سند این روایت بنا بر یک نظر ضعیف است چه اینکه معلوم نیست کلینی آن را از کدامیک از مشایخ خود به نقل از «سهل بن زیاد» یا «محمد بن یحیی» روایت نموده است. در تمسک به این روایت در جهت اثبات عدم ردّ به زوجه، نقض و ابرام بسیاری نگاشته شده (شهید اول، ۱۴۱۴، ص ۵۷۷؛ شهید ثانی، ۱۴۱۶، ص ۷۳؛ اردبیلی، همان، صص ۴۳۲ و ۴۳۳؛ سبزواری، همان، ص ۳۰۵؛ بحرانی، بی تا (الف)، ص ۳۲۴؛ همو، بی تا (ب)، ص ۶۱؛ حسینی عاملی، همان، ص ۱۸۱؛ طباطبایی، ۱۴۱۲، ص ۳۶۲؛ نراقی، همان، ص ۴۰۰) قدر متیقّن آنکه در این روایت حکمی بیان شده که مخالف صریح قرآن و سنت است و آن این است که در صورت وجود فرزند برای متوفی (زوج)، امام سهمی در ماترک خواهد داشت؛ در این روایت امام بیان می کند که اگر برای زوج فرزندی باشد سهام زوجه یک هشتم از ماترک است و مابقی میان فقرا تقسیم می گردد که اقتضای این امر عدم استحقاق فرزند است. ممکن است بیان گردد که ذیل روایت مربوط به قسمت اخیر آن یعنی عدم وجود فرزند است، نه مربوط به قسمت اول آن تا ایراد باشد لیکن می توان پاسخ داد که اگر چنین بود، نظر به اینکه امام در مقام بیان تفصیل حکم و تبیین آن قرار داشت می بایست بیان می نمود که «... سهم زوجه یک هشتم و مابقی برای فرزند است» یا «... و مابقی برای فرزند یا فرزندان با رعایت حصّه ذکور دو برابر آنات است» ولی چنین بیانی در روایت نیامده لذا حق با فقهای است که این روایت را قاصر از اثبات نظر مشهور دانسته اند (بحرانی، بی تا (الف)، ص ۳۲۴).

۲-۲-۲-۲-۲ محمد بن نعیم می گوید: «محمد بن ابی عمیر فوت کرد و مرا وصی خویش قرار داد و وارثی غیر از یک زن بجا نگذاشت. مراتب را به امام کاظم (ع) نوشتم. ایشان در جواب نوشتند به زن یک چهارم بده و مابقی را برایمان بفرست» (کلینی، همان، ص ۱۲۶).

در سند این حدیث حمید بن زیاد (نجاشی، همان، ص ۱۳۲؛ علامه حلی، ۱۴۱۷، ص ۵۲) و حسن بن محمد بن سماعه (نجاشی، همان، ص ۴۱؛ شیخ طوسی، ۱۴۱۷، ص ۱۰۳) هر دو از مذهب صحیح خارج و واقفی اند ولی مورد توثیق علمای رجال قرار گرفته اند.

۲-۲-۲-۲-۳ ابوبصیر می گوید: «امام باقر (ع) «کتاب فرائض» را قرائت نمود و در آن نوشته بود زنی فوت نمود و همسرش را برجای نهاد مال برای زوج است و اگر مردی بمیرد و همسرش را برجای نهد برای زوجه یک چهارم است و مابقی برای امام است» (کلینی، همان، ص ۱۲۶).

در سند این روایت علی بن ابی حمزه بطائنی از رؤسای مذهب واقفی است و کسی او را توثیق ننموده است (شیخ طوسی، همان، ص ۲۳۸؛ همو، ۱۴۱۵، ص ۳۳۹؛ علامه حلی، همان، ص ۲۳۲).

۲-۲-۲-۲-۴ ابوبصیر از امام صادق روایت می کند: «در خصوص مردی که فوت کرد و همسرش را برجای نهاد فرمودند برای زوجه یک چهارم و مابقی برای امام است» (کلینی، همان).

در کنار حمید بن زیاد و حسن بن محمد بن سماعه، وهیب بن حفص الجریری نیز واقفی ولی ثقه است (نجاشی، همان، ص ۴۳۱).

۲-۲-۲-۲-۵ محمد بن مسلم از امام باقر روایت می کند که «در مورد مردی که مُرد و همسرش را برجای نهاد فرمود برای زن یک چهارم است و مابقی فرستاده می شود» (کلینی، همان، ص ۱۲۷).

در سند این روایت سهل بن زیاد واقع شده که علمای رجال به دروغگو بودن او تصریح کرده اند (نجاشی، همان، ص ۱۸۵؛ شیخ طوسی، ۱۴۱۷، ص ۱۴۲) شهیدین، محقق اردبیلی، فاضل آبی، محقق حلی و محمد عاملی نیز او را ضعیف می دانند (ربّانی، همان، ص ۲۱۶). علاوه بر این،

بنابر یک نظر سند این روایت مرسل است چه این که معلوم نیست چه کسانی آن را از سهل روایت می کنند. همچنین علی بن أسباط بن سالم فطحي است (شيخ طوسي، ۱۴۰۴، ص ۵۶۲) و موسی بن بکر نیز واقفی مذهب است (همو، ۱۴۱۵، ص ۳۴۳). در وثاقت او کلامی از رجاليون وارد نشده با اینکه به واقفی بودن او تصریح کرده اند. برخی او را با برخی قرائن ثقه دانسته اند (خویی، همان (ز)، ۳۱ الی ۳۴).

۶-۲-۲-۲-۲- محمد بن مروان از امام باقر علیه السلام روایت می کند «در خصوص شوهری که از دنیا رفت و همسرش را برجای نهاد فرمودند: برای زوجه یک چهارم است و مابقی به امام داده می شود» (شيخ طوسي، ۱۳۶۵، ص ۲۹۶).

شرح حال سهل بن زیاد، علی بن أسباط و موسی بن بکر در روایت قبل آمد. محمد بن مروان نیز مشترک میان جماعتی از ثقه و غیر ثقه است (خویی، همان (ج)، ۲۲۷ الی ۲۲۹).

۷-۲-۲-۲-۲- ابی بصیر گفت از امام باقر علیه السلام «از زنی که مرد و همسرش را برجای نهاد که غیر از او وارثی نداشت، پرسیدم. فرمودند: اگر غیر از او نباشد پس مال برای اوست و برای زوجه یک چهارم و مابقی برای امام است» (شيخ طوسي، همان، ص ۲۹۴).

در سند این روایت معاویه بن حکیم را فطحي مذهب دانسته اند (شيخ طوسي، ۱۴۰۴، صص ۳۴۵ و ۵۶۳). مقصود از اسماعیل نیز معلوم نیست و مشترک میان عده ای ثقه و غیر ثقه است.

با ملاحظه روایات وارده معلوم شد که روایت نخست از لحاظ سندی بنابر یک نظر ضعیف است و نهایتاً یکی از دو سند این روایت صحیح خواهد بود. روایت دوم و چهارم نیز موثقه و روایت سوم، پنجم، ششم و هفتم ضعیف السند می باشند (سبزواری، همان، ص ۳۰۴). شهید ثانی نیز صراحتماً همه این روایات را در ضعف سندی مشترک دانسته (شهید ثانی، ۱۴۱۶، ص ۷۳). بنابر این ادعای برخی بر اولویت سندی این روایات بر روایات دال بر استحقاق (حسینی عاملی، همان، ص ۱۸۳)، وجهی ندارد. از منظر مفادی، این روایات با احادیثی که استحقاق امام را نسبت به ترکه مشروط به عدم وجود وارث و صاحب فرض دانسته اند در تعارض قرار می گیرند. همچنین با آیه ۷ سوره نساء نیز مطابقتی ندارند.

در مقام جمع بندی روایات چنین می گوئیم که روایات مفید استحقاق زوجین در تمام ترکه موافق قرآن بوده و از لحاظ سندی نیز صحیح و معتبرند لذا بر روایاتی که مدلول مطابقی یا التزامی آنها محرومیت زوجین از مازاد سهام قرآنی باشد، مقدم خواهند بود؛ خصوصاً اینکه فقهای مذاهب اربعه نیز زوجین را محروم از مازاد ترکه دانسته و بسیاری از فقهای امامیه مخالفت با فتاوی عامه را از مرجحات باب تعارض قرار داده اند.

در خصوص ادعای اجماع بر حکم انحصار ارث زوجه در ۱/۴، که از سوی برخی از فقها (نجفی، همان، ص ۸۰؛ سبزواری، ۱۴۲۳، ص ۹۹) مطرح گردیده بیان می داریم که به فرض پذیرش اصل حجیت اجماع؛ اولاً اجماعی حاصل نشده است و از میان متقدمین، شیخ صدوق نظر به ردّ مازاد ترکه بر زوجه در زمان خویش (غیت معصوم) دارد و شیخ مفید نیز زوجه را مستحق تمام ترکه می داند؛ ثانیاً با وجود روایات مفید ممنوعیت ردّ مازاد ترکه به زوجه و برداشتی که اکثر فقها از آیه ۱۲ سوره نساء داشته اند، این اجماع باصطلاح مدرکی است و ارزش دلیل مستقل را ندارد. در خصوص شهرت این ممنوعیت نیز بیان می داریم که اشتها یک فتوا و تعدّد و کثرت قائلین به آن، بخودی خود موجب اقتناع و اتباع نیست و با وجود دلیل بر استحقاق زوجین در تمام ترکه پیروی از آن وجهی ندارد. فتاوی خلاف مشهور در فقه ما و توسط فقهای پر آوازه، کم نیست.

لازم به ذکر است که بحث اصلاح ماده ۹۴۹ قانون مدنی به همراه مواد ۹۴۶ و ۹۴۷ و ۹۴۸ در مجلس ششم شورای اسلامی مطرح گردید. متن پیشنهادی این ماده بدین صورت بود: «در صورت نبودن هیچ وارث دیگر به غیر از زوج و زوجه هرکدام تمام ترکه همسر متوفی خود را می برد». مجلس ششم نیز به این اصلاح در تاریخ ۱۳۸۳/۲/۲۱ رای مثبت داد لیکن در تاریخ ۱۳۸۳/۳/۹ شورای نگهبان آن را خلاف موازین شرع تشخیص داد! بعد از آن نمایندگان از اصلاح این ماده دست شسته و اصلاح سایر مواد را پی گیری نمودند. نگارنده امیدوار است که با تبیین ادله و اقوال مطروحه حول این فرع فقهی، گامی در جهت دست یابی به عدالت در احکام برداشته باشد و امید است که شورای نگهبان نیز با احاطه

کامل بر ادله و اقوال، هر خلاف مشهوری را خلاف «شرع» یا «موازین شرعی» نداند؛ چقدر فرق است میان نظری که خلاف مشهور است و نظری که خلاف شرع یا موازین شرعی باشد. اجماع و شهرت و امثال آنها ممکن است از موازین پرکاربرد در فقه امامیه خصوصاً میان متأخرین و معاصرین محسوب گردد لیکن رای فقیه و نظر اکثریت ایشان غیر از «شرع» بوده و تبدل اجماعات و شهرت‌ها در دوره‌های مختلف فقه امامیه و تغییر آراء یک فقیه، شاهد این مطلب است.

نتیجه گیری

با بررسی ادله وارده در خصوص نصیب هر یک از زوجین در فرض انحصار به این نتیجه می‌رسیم که آیه ۷ سوره نساء، ترک‌ه را در انحصار نزدیکان متوفی و با رعایت قاعده اقریبیت دانسته و زوجین نیز در عرف از مصادیق اُجلائی نزدیکان یکدیگرند لذا در فرض انحصار وارث در یکی از اُقربای میت ماترک به او تعلق دارد. آیه ۱۲ سوره نساء که سهام زوج را در فرض عدم وجود فرزند، $\frac{1}{2}$ و نصیب زوجه را در موارد عدم وجود فرزند، $\frac{1}{4}$ اعلام نموده، مربوط به موارد اجتماع زوجین با سایرین است و در فرض انحصار زوج یا زوجه، قابلیت استناد را ندارد. روایات عام و مطلقه که استحقاق امام را در ماترک، محدود به ترک‌ه بدون وارث دانسته‌اند مؤید استحقاق زوجین در تمام ماترک می‌باشند چه اینکه در اطلاق وارث به ایشان در نزد عرف و شرع تردید نیست. گرچه روایتی وارد شده که به نحو مطلق ردّ به زوجین را ممنوع کرده لیکن بحث ردّ ترک‌ه مربوط به موردی است که نصیب وارث تنها بر اساس «فرض و ردّ» تحلیل شود که ما وجه بطلان آن را آشکار کردیم. در خصوص زوج روایات وارده، بدون معارض‌اند و تمام ترک‌ه را متعلق به زوج می‌دانند. دو روایت منصوص در خصوص زوجه وجود دارند که باصراحه ایشان را مستحق تمام ترک‌ه دانسته‌اند. ایرادات فقها به روایات مفید استحقاق زوجه نسبت به ترک‌ه، وارد نیست و این روایات از لحاظ سند و متن صحیح می‌باشند. روایات مفید عدم ردّ به زوجه مخالف با

آیات کتاب و روایات مفید ردّ می‌باشند که در فرض پذیرش تعارض ادله، تقدم با روایات مفید استحقاق که موافق قرآن است، خواهد بود. بر مبنای نظری که مخالفت با فتاوی عامه را از مرجّحات می‌داند نیز، تقدم با همین روایات خواهد بود. اجماع ادعایی نیز به فرض حصول، مدرکی است بنابراین قول أصحّ، استحقاق زوجین نسبت به تمام ماترک یکدیگر در فرض انحصار می‌باشد بدون آنکه تفصیلی در بین باشد.

فهرست منابع

- ۱- اراکی، محمد علی، (۱۴۱۳)، رساله فی الأرث، قم، مؤسسه در راه حق.
- ۲- اردبیلی، أحمد بن محمد، (۱۴۱۴)، مجمع الفائدة و البرهان فی شرح ارشاد الأذهان، جلد ۱۱، قم، مؤسسه نشر اسلامی.
- ۳- اردبیلی، أحمد بن محمد، (بی تا)، زبدة البیان فی أحكام القرآن، تهران، کتابفروشی مرتضوی.
- ۴- انصاری، شیخ مرتضی، (۱۴۱۵)، الوصایا و الموارث، قم، کنگره جهانی شیخ مرتضی انصاری.
- ۵- بابویه قمی، محمد بن علی (شیخ صدوق)، (۱۴۰۴)، من لا یحضره الفقیه، جلد ۴، قم، انتشارات جامعه مدرسین.
- ۶- بابویه قمی، محمد بن علی (شیخ صدوق)، (۱۴۱۸)، الهدایه، قم، مؤسسه امام الهادی (ع).
- ۷- بحرانی آل عصفور، محمد بن حسین، (بی تا) (الف)، الانوار اللوامع فی شرح مفاتیح الشرایع، قم، مجمع البحوث العلمیه.
- ۸- بغدادی، محمد بن محمد بن نعمان (شیخ مفید)، (۱۴۱۰)، المقنعه، قم، مؤسسه نشر اسلامی.
- ۹- بلاغی، محمد جواد (علامه بلاغی)، (۱۴۲۰)، آلاء الرحمن فی تفسیر القرآن، جلد ۲، قم، بنیاد بعث.

- ۱۰- تفرشی، سید مصطفی، (۱۳۷۶)، نقد الرجال، جلد ۱، قم، مؤسسه آل البيت.
- ۱۱- تمیمی مغربی، نعمان بن محمد، (۱۳۸۳)، دعائم الاسلام، جلد ۲، قاهره، دار المعارف.
- ۱۲- جبعی عاملی، زین الدین (شهید ثانی)، (۱۴۱۶)، مسالك الافهام الى تنقيح شرايع الاسلام، جلد ۱۳، قم، المعارف الاسلاميه.
- ۱۳- جبعی عاملی، زین الدین (شهید ثانی)، (۱۴۰۸)، الرعايه في علم الدرايه، قم، کتابخانه آیت الله مرعشی.
- ۱۴- جنّاتی، محمد ابراهيم، (۱۳۷۴)، ادوار فقه و كيفيت بيان آن، تهران، انتشارات کيهان.
- ۱۵- حسینی تهرانی، سید محمد محسن، (۱۴۲۸ه.ق)، اجماع از منظر نقد و نظر، قم، انتشارات عرش اندیشه.
- ۱۶- حسینی عاملی، محمد جواد، (بی تا)، مفتاح الکرامه فی شرح قواعد العلامه، جلد ۸، چاپ سنگی.
- ۱۷- حقی بروسوی، اسماعیل، (بی تا)، تفسیر روح البیان، جلد ۲، بیروت، دارالفکر.
- ۱۸- حلّی، ابی القاسم (محقق حلّی)، (۱۴۰۹)، شرايع الاسلام فی مسائل الحلال و الحرام، جلد ۴، تهران، انتشارات استقلال.
- ۱۹- حلّی، حسن بن یوسف (علامه حلّی)، (۱۴۱۰)، إرشاد الاذهان الى أحكام الايمان، جلد ۲، قم، مؤسسه نشر اسلامي.
- ۲۰- حلّی، حسن بن یوسف (علامه حلّی)، (بی تا)، تحریر الاحکام الشریعه الى مذهب الاماميه، جلد ۲، قم، مؤسسه آل البيت.
- ۲۱- حلّی، حسن بن یوسف (علامه حلّی)، (۱۴۱۹)، مختلف الشيعه، قم، مؤسسه نشر اسلامي.
- ۲۲- حلّی، حسن بن یوسف (علامه حلّی)، (۱۴۲۱)، تلخیص المرام فی معرفه الاحکام، قم، دفتر تبلیغات اسلامي.

- ۲۳- حلی، حسن بن یوسف (علامه حلی)، (۱۴۱۷)، خلاصه الاقوال فی معرفه الرجال، قم، مؤسسه نشر اسلامی.
- ۲۴- حلی، حسن بن یوسف (علامه حلی)، (۱۴۱۲)، منتهی المطلب فی تحقیق المذهب، مشهد، مجمع البحوث الاسلامیه.
- ۲۵- حلی، محمد بن حسن (فخر المحققین)، (۱۳۸۷)، ایضاح الفوائد فی شرح إشکالات القواعد، جلد ۴، قم، المطبعه العلمیه.
- ۲۶- حلی، محمد بن ادریس (ابن ادریس)، (۱۴۰۵)، السرائر الحاوی لتحریر الفتاوی، جلد ۳، قم، انتشارات علم الهدی.
- ۲۷- حلی، یحیی بن سعید، (۱۴۰۵)، الجامع للشرایع، قم، مطبعه العلمیه.
- ۲۸- حلی، حسن بن علی بن داود، (۱۳۹۳)، رجال (معروف به رجال ابن داود)، نجف، منشورات مطبعه الحیدریه.
- ۲۹- خاجوئی، محمد اسماعیل، (بی تا)، الرسائل، جلد ۲، بی جا، دار الکتاب الاسلامی.
- ۳۰- خوئی، سیدابوالقاسم، (۱۴۱۳)، معجم رجال الحدیث، جلد ۱۶ (الف) و ۶ (ب) و ۱۸ (ج) و ۳ (د) و ۱۵ (ه) و ۱ (و) و ۲۰ (ز)، قم.
- ۳۱- خوئی، سیدابوالقاسم، (۱۴۱۷)، مصباح الأصول (به قلم سید محمد بهسودی)، جلد ۲، قم، انتشارات داوری.
- ۳۲- دیلمی، حمزه بن عبد العزیز، (۱۴۱۴)، المراسم العلویه فی الاحکام النبویه، المعاونه الثقافیه للمجمع العالمی لأهل بیت، قم.
- ۳۳- رازی، ابوالفتوح، (۱۴۰۸)، روض الجنان و روح الجنان، جلد ۵، مشهد، بنیاد پژوهشهای آستان قدس رضوی.
- ۳۴- رازی، فخر الدین، (۱۴۲۰)، مفاتیح الغیب، جلد ۹، بیروت، دار إحياء التراث العربیه.
- ۳۵- ربّانی، محمد حسن، (۱۳۸۴)، بررسی نظریات رجالی امام خمینی، قم، انتشارات دفتر تبلیغات اسلامی.

- ۳۶- ربّانی، محمد حسن، (۱۳۸۶)، **فقه و فقهای امامیه در گذر زمان**، تهران، شرکت چاپ و نشر بین الملل.
- ۳۷- سبزواری، محمدباقر، (۱۴۲۳)، **کفایه الاحکام**، جلد ۲، قم، مؤسسه نشر اسلامی.
- ۳۸- سیوری حلی، مقداد بن عبدالله (فاضل مقداد)، (۱۴۰۴)، **التنقیح الرائع فی شرح مختصر النافع**، قم، کتابخانه آیت الله مرعشی.
- ۳۹- شفتی، سید محمدباقر، (۱۴۲۷)، **مقاله فی تحقیق إقامه الحدود فی هذه الاعصار**، قم، بوستان کتاب.
- ۴۰- صادقی تهرانی، محمد، (۱۴۱۲)، **تبصره الفقهاء بین الكتاب و السنه**، جلد ۱ (الف) و ۲ (ب)، قم، انتشارات فرهنگ اسلامی.
- ۴۱- صادقی تهرانی، محمد، (۱۴۱۹)، **البلاغ**، قم، مؤلف.
- ۴۲- صانعی، یوسف، (۱۳۸۶)، **ارث زن از شوهر در فرض انحصار (فقه و زندگی ۵)**، قم، انتشارات میثم تمار.
- ۴۳- صدر، سید محمد، (۱۴۲۰)، **ماوراء الفقه**، دارالاضواء للطباعة و النشر و التوزیع، بیروت.
- ۴۴- طباطبایی، محمدحسین، (۱۴۱۷)، **المیزان فی تفسیر القرآن**، جلد ۶، قم، انتشارات جامعه مدرسین.
- ۴۵- طباطبایی، سید علی، (۱۴۱۲)، **ریاض المسائل فی بیان أحكام الشرع بالدلائل**، جلد ۱ (الف) و ۲ (ب)، قم، مؤسسه نشر اسلامی.
- ۴۶- طرابلسی، عبد العزیز بن البراج، (۱۴۰۸)، **المهذب**، جلد ۲، قم، مؤسسه نشر اسلامی.
- ۴۷- طوسی، محمد بن حسن (شیخ طوسی)، (۱۳۶۵)، **تهذیب الأحکام**، جلد ۹ (الف)، قم، دارالکتب الاسلامیه.
- ۴۸- طوسی، محمد بن حسن (شیخ طوسی)، (۱۴۱۴)، **الخلاف**، جلد ۴، قم، مؤسسه نشر اسلامی.

- ۴۹- طوسی، محمد بن حسن (شیخ طوسی)، (۱۳۹۰)، **الأستبصار فی ما اختلف من الأخبار**، جلد ۴، تهران، دار الکتب الاسلامیه.
- ۵۰- طوسی، محمد بن حسن (شیخ طوسی)، (بی تا) (الف)، **النهایه فی مجرد الفقه و الفتاوی**، قم، انتشارات قدس محمدی.
- ۵۱- طوسی، محمد بن حسن (شیخ طوسی)، (۱۴۱۷)، **الفهرست**، قم، مؤسسه نشر اسلامی.
- ۵۲- طوسی، محمد بن حسن (شیخ طوسی)، (۱۴۰۴)، **اختیار معرفه الرجال** (رجال کشی)، جلد ۲، قم، مؤسسه آل البيت.
- ۵۳- طوسی، محمد بن حسن (شیخ طوسی)، (۱۴۱۵)، **رجال**، قم، مؤسسه نشر اسلامی.
- ۵۴- طوسی، محمد بن حسن (شیخ طوسی)، (بی تا) (ب)، **التيان فی تفسير القرآن**، جلد ۳، بیروت، دار إحياء التراث العربی.
- ۵۵- عاملی، حسن بن زین الدین، (۱۳۶۲)، **منتقى الجمان فی الأحادیث الصحاح و الحسان**، جلد ۱، قم، انتشارات جامعه مدرسين.
- ۵۶- عاملی، شیخ حرّ، (۱۴۰۹)، **وسائل الشیعه**، جلد ۲۶، قم، مؤسسه آل البيت.
- ۵۷- اضل هندی، محمد بن حسین، (۱۴۱۶)، **كشف اللثام و الأبهام عن قواعد الأحكام**، قم، دفتر انتشارات اسلامی.
- ۵۸- فیض کاشانی، ملا محسن، (۱۴۲۱)، **مفاتیح الشرایع**، جلد ۳، قم، مجمع الذخایر الاسلامیه.
- ۵۹- قمی، علی بن مومن، (۱۴۲۱)، **جامع الخلاف و الوفاق**، قم، زمینه سازان ظهور امام عصر.
- ۶۰- کلینی، محمد بن یعقوب، (۱۳۶۷)، **الكافی**، جلد ۷ (الف) جلد ۶ (ب)، تهران، دارالکتب الاسلامیه.
- ۶۱- مکی عاملی، محمد بن جمال الدین (شهید اول)، (۱۴۱۱)، **لمعه الدمشقیه**، قم، دارالفکر.

- ۶۲- مکی عاملی، محمد بن جمال الدین، (بی تا)، **الدروس الشرعیه**، جلد ۲، قم، نشر آثار اسلامی.
- ۶۳- موسوی البغدادی، علی بن الحسین (سید مرتضی)، (۱۴۱۵)، **الانتصار**، قم، مؤسسه نشر اسلامی.
- ۶۴- موسوی سبزواری، سید عبد الاعلی، (۱۴۰۹)، **مواهب الرحمن فی تفسیر القرآن**، جلد ۷، بیروت، مؤسسه اهل بیت.
- ۶۵- موسوی سبزواری، (۱۴۱۳)، **مذهب الأحكام فی بیان الحلال و الحرام**، جلد ۳۰، قم، مؤسسه المنار.
- ۶۶- موسوی غروی، سید محمد جواد، (۱۳۷۷)، **فقه استدلالی در مسائل خلاقی**، جلد ۱، اصفهان، انتشارات اقبال.
- ۶۷- نجاشی الأسدی، ابوالعباس، (۱۴۱۶)، **رجال**، قم، مؤسسه نشر اسلامی.
- ۶۸- نجفی، محمد رضا، (۱۴۱۳)، **وقایه الاذهان**، قم، مؤسسه آل البيت.
- ۶۹- نراقی، أحمد بن محمد، (۱۴۱۹)، **مستند الشیعه**، جلد ۱۹، قم، مؤسسه آل البيت.
- ۷۰- نجفی، محمد حسن، (۱۳۶۸)، **جواهر الکلام فی شرح شرایع الاسلام**، جلد ۳۹، تهران، دار الکتب الاسلامیه.
- ۷۱- وحید بهبهانی، محمد باقر، (بی تا)، **تعليقه علی منهج المقال**، بی جا.